

V DIECEZJALNE CZUWANIE MODLITEWNE  
W INTENCJI POWOŁAŃ  
DO KAPŁAŃSTWA I ŻYCIA KONSEKROWANEGO

PARAFIA MATKI BOŻEJ POCIESZENIA  
ŻYRARDÓW 2 MAJA 2009

WIEM,  
KOMU  
ZAWIERZYŁEM!  
(2 TM 1,12)



Ikona – Teresa Groselj, fsp

Tego wieczoru jednoczymy się z całym Kościołem,  
który w różnych częściach świata gromadzi się na modlitewnym czuwaniu,  
z okazji 46 Światowego Dnia Modlitw o powołania,  
celebrowanym jutro w IV Niedzielę Wielkanocną.

W Kościele ciągle na nowo rozbrzmiewa wołanie Chrystusa: „Proście więc Pana żniwa,  
aby posłał robotników na żniwo swoje!” (Mt 9,38). **Proście!** To stanowcze wezwanie Pana  
upewnia nas o tym, że modlitwa o powołania powinna być **nieustanna i pełna zaufania**.

(BENEDYKT XVI, Orędzie na 46 Światowy Dzień Modlitw o Powołania 2009)

## UROCZYSTA PROCESJA ZE SŁOWEM BOŻYM

*Dziękujemy Zbawicielowi za to, że także dziś nadal powołuje robotników na swoje żniwo. To prawda, że w niektórych częściach naszego globu odnotowujemy niepokojący brak kapłanów i że w swym pielgrzymowaniu Kościół napotyka na trudności oraz bariery. Z drugiej strony wsparciem dla nas staje się niezawodna pewność, że to Pan jest tym, który **prowadzi** Kościół ku ostatecznemu wypełnieniu się Królestwa i który ze swojej inicjatywy - w swym niezbadanym zamysle miłości miłosiernej - **wybiera** i **zaprasza** ludzi z różnych kultur i w różnym wieku, aby Go naśladowali.*

(BENEDYKT XVI, Orędzie 2009)

### Z Dziejów Apostolskich (9, 1-19)

Szawel ciągle jeszcze siał grozę i dyszał żądzą zabijania uczniów Pańskich. Udał się do arcykapłana i poprosił go o listy do synagog w Damaszku, aby mógł uwięzić i przyprowadzić do Jerozolimy mężczyzn i kobiety, zwolenników tej drogi, jeśliby jakichś znalazł. Gdy zbliżał się już w swojej podróży do Damaszku, olśniła go nagle światłość z nieba. A gdy upadł na ziemię, usłyszał głos, który mówił: «Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz?». «Kto jesteś, Panie?» - powiedział. A On: «Ja jestem Jezus, którego ty prześladujesz. Wstań i wejdź do miasta, tam ci powiedzą, co masz czynić».

Ludzie, którzy mu towarzyszyli w drodze, oniemieli ze zdumienia, słyszeli bowiem głos, lecz nie widzieli nikogo. Szawel podniósł się z ziemi, a kiedy otworzył oczy, nic nie widział. Wprowadzili go więc do Damaszku, trzymając za ręce. Przez trzy dni nic nie widział i ani nie jadł, ani nie pił.

W Damaszku znajdował się pewien uczeń, imieniem Ananiasz. «Ananiaszu!» - przemówił do niego Pan w widzeniu. A on odrzekł: «Jestem, Panie!». A Pan do niego: «Idź na ulicę Prostą i zapytaj w domu Judy o Szawła z Tarsu, bo właśnie się modli». (I ujrzał w widzeniu, jak człowiek imieniem



Ikona – Teresa Groselj, fsp

Ananiasz wszedł i położył na nim ręce, aby przejrzeć). «Panie - odpowiedział Ananiasz - słyszałem z wielu stron, jak dużo złego wyrządził ten człowiek świętym Twoim w Jerozolimie. I ma on także władzę od arcykapłanów więzić tutaj wszystkich, którzy wzywają Twego imienia». «Idź - odpowiedział mu Pan - bo wybrałem sobie tego człowieka za narzędzie. On zaniesie imię moje do pogan i królów, i do synów Izraela. I pokażę mu, jak wiele będzie musiał wycierpieć dla mego imienia».

Wtedy Ananiasz poszedł. Wszedł do domu, położył na nim ręce i powiedział: «Szawle, bracie, Pan Jezus, który ukazał ci się na drodze, którą szedłeś, przysłał mnie, abys przejrział i został napełniony Duchem Świętym». Natychmiast jakby łuski spadły z jego oczu i odzyskał wzrok, i został ochrzczony. A gdy go nakarmiono, odzyskał siły.

**PIEŚŃ UWIELBIENIA**

## Z Ewangelii św. Marka (3, 13-15)

Potem Jezus wyszedł na górę i przywołał tych, których sam chciał, a oni przyszedli do Niego. I ustanowił Dwunastu, których nazwał Apostołami, aby z Nim byli i aby mogli ich wysyłać na głoszenie nauki, i aby mieli władzę wyrzucać demony.

### I.

## Adoracja Najświętszego Sakramentu

Naszym pierwszym obowiązkiem jest **podtrzymywanie żywej i nieprzerwanej modlitwy** w intencji powołań w rodzinach i parafiach, w ruchach i stowarzyszeniach zaangażowanych w apostołat, we wspólnotach zakonnych i we wszystkich wspólnotach diecezjalnych. Potrzeba naszej modlitwy po to, by cały Lud Boży **wzrastał w ufności wobec Boga**, upewniony o tym, że „Pan żywa” nigdy nie przestanie proponować niektórym ludziom, by dobrowolnie zaangażowali swe życie w ścisłą współpracę z Nim w ramach dzieła zbawienia.

(BENEDYKT XVI, Orędzie 2009)

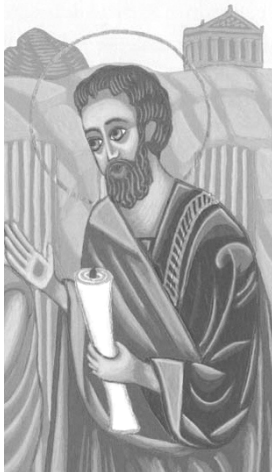
### II.

## Refleksja powołaniowa

Powołanie do kapłaństwa i życia konsekrowanego to **niezwykły dar Boży**, który jest przejawem wielkiego planu miłości i zbawienia, jaki Bóg ma dla każdego człowieka i dla całej ludzkości.

Św. Paweł Apostoł, którego wspominamy w szczególny sposób w roku właśnie jemu poświęconym z racji dwóch tysięcy lat od jego narodzin, tak pisze w liście do Efezjan: „Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który napenił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich w Chrystusie. W Nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem” (Ef 1,3-4).

(BENEDYKT XVI, Orędzie 2009)



Ikona – Teresa Groselj, fsp

### III.

## Świadectwa

Kto wierzy w Pana i kto przyjmuje Jego dar, ten zawiera się Mu z wdzięcznością i stara się przylgnąć do Jego planu zbawienia. Kiedy to ma miejsce, wtedy powołany chętnie opuszcza wszystko i włącza się do szkoły Bożego Mistrza. W ten sposób zaczyna się urodzajny dialog między Bogiem a człowiekiem, tajemnicze spotkanie między **kochającym Panem a wolnym człowiekiem**, który w duchu miłości odpowiada, słysząc w swoim sercu słowa Jezusa: „Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili, i by owoc wasz trwał” (J 15,16).

(BENEDYKT XVI, Orędzie 2009)

### IV.

## Powierzenie Maryi

Jakże wymowną odpowiedzią człowieka jest pełne zaufania, wielkoduszności i posłuszeństwa w obliczu inicjatywy Boga “Amen” ze strony Dziewicy z Nazaretu, wypowiedziane na potwierdzenie pokornego i stanowczego przylgnięcia do zamiarów Najwyższego, oznajmionych Jej przez niebieskiego posłańca (por. Łk 1, 38). Pełne posłuszeństwa “tak” pozwoliło Maryi na to, by stała się Matką Boga, Matką naszego Zbawiciela. Po tym swoim pierwszym „fiat” Maryja wiele razy powtarzała to słowo, aż do kulminacyjnego momentu ukrzyżowania Jezusa, kiedy „stała pod krzyżem”, okrutnie wspierając ze swoim niewinnym Synem, jak to opisuje Jan Ewangelista. To właśnie z wysokości krzyża, umierający Jezus dał Ją nam jako Matkę i Jej zawierzył nas jak synów (por. J 19,26-27). W sposób szczególny zawierzył Jej kapłanów oraz osoby konsekrowane.

**To właśnie Jej pragnę zawierzyć wszystkim, którzy odkrywają w sobie Boże powołanie do tego, by pójść drogą kapłaństwa lub życia konsekrowanego.**

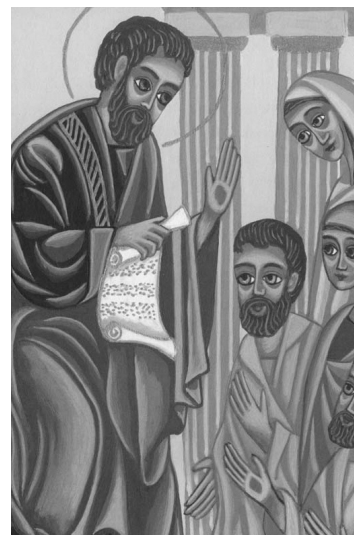
(BENEDYKT XVI, Orędzie 2009)

## GEST

Drodzy Przyjaciele, nie poddawajcie się lękowi w obliczu trudności czy wątpliwości! Miejcie zaufanie do Boga i idźcie za Jezusem z wiernością, a staniecie się świadkami radości, która wypływa z bliskiego zjednoczenia ze Zbawicielem.

Na podobieństwo Maryi, którą kolejne pokolenia nazywają błogosławioną, gdyż uwierzyła (por. Łk 1,48), angażujcie się z całą duchową mocą w plan zbawienia, jaki ma Ojciec Niebieski, zachowując w waszych sercach – tak, jak Ona – zdolność zdumiewania się i adorowania Tego, który ma moc czynić „wielkie rzeczy”, gdyż Święte jest imię Jego (por. Łk 1, 49).

(BENEDYKT XVI, Orędzie 2009)



Ikona – Teresa Groselj, fsp

**POZDROWIENIE KS. BISKUPA ANDRZEJA F. DZIUBY**

**BŁOGOSŁAWIEŃSTWO**